

Rolando Baryso,
kandidato į Vilniaus universiteto Tarybos narius,
motyvacinis laiškas¹

Taip jau susiklostė gyvenimas, kad jame labai anksti atsirado VU: šią Alma Mater baigė abu mano tėvai, mama joje kurį laiką dirbo, o aš lankiau universiteto vaikų darželį dabartinės Pilies gatvės viename iš pastatų.

Baigęs Vilniaus S.Nėries vidurinę mokyklą 1979-1982 m. studijavau VU Istorijos fakulteto žurnalistikos katedroje, buvau aktyvus įvairių studentų organizacijų narys, kartu su bendraminčiais aktyvus profesinių, kultūrinių renginių organizatorius katedroje, fakultete ir universitete, talkinau laikraščio „Universiteto žurnalistas“ leidyboje. Priklausau tai studentų kartai, kuri aktyviai dalyvavo universiteto tvarkymo ir valymo darbuose po didžiausių ko gero restauracinių darbų rengiantis 400 m. jubiliejui. Pasiūlius VU profesūrai, 1983-1985 m. tęsiau studijas M.Lomonosovo vardo Maskvos universitete Žurnalistikos fakulteto tarptautinės žurnalistikos katedroje.

Po studijų grįžęs į Lietuvą, tais pačiais metais pradėjau dirbti Lietuvos telegramų agentūros ELTA korespondentu, vėliau vyr. korespondentu, redaktoriumi, o atkūrus nepriklausomybę, 1991 m. paskirtas ELTA direktoriumi. Svarbiausiu to meto pasiekimu laikau sėkmingą bendrovės skaitmenizavimą ir transformaciją iš Sovietų Sąjungos naujienų agentūros TASS padalinio į prieškario tradicijas tęsiančią nacionalinę nepriklausomą naujienų agentūrą su plačiu partnerių tinklu Vakarų Europoje ir Skandinavijoje. Ypač didžiuojuosi pertvarkytos ir atnaujintos naujienų agentūros darbuotojų profesionaliu ir pasiaukojančiu darbu istoriniu atgimimo laikotarpiu, t.t. ir per dramatiškus sausio 13 d. įvykius, kuris atitiko aukščiausius žurnalistikos kokybės ir objektyvumo standartus.

Taip pat leidau nepriklausomą savaitraštį „Forumas“, kurio tiražas geriausiais laikais pasiekė įspūdingus 55.000 egz., o 1995 m. kartu su partneriais iš Švedijos įkūriau verslo dienraštį „Verslo

¹ Tarybos narių rinkimų apraše (18 p.) nustatyta, kad kartu su kitais pareiškiniais dokumentais kandidatai į Tarybos narius rinkimų komisijai pateikia **Kandidato į Tarybos narius motyvacinį laišką**, pagrindžiantį, jog kandidatas atitinka Aprašo 13 punkte nustatytus reikalavimus.” Aprašo 13 punktas numato tokius reikalavimus:

„13. Kandidatu į Tarybos narius gali būti keliamas ir Tarybos nariu gali būti renkamas nepriekaištingos reputacijos asmuo, kurio veikla liudija, kad jis suvokia Universiteto misiją, puoselėja Universiteto vertybes, yra motyvuotas rūpintis Universiteto veiklos kokybe ir turi žinių, patirties ir gebėjimų, reikalingų Tarybos nario pareigoms vykdyti.“

Jokių kitų formalių reikalavimų – nei dėl motyvacinio laiško turinio, nei dėl jo formos – nėra nustatyta, t. y. laiškas rašomas laisva forma. Rekomenduojama laiško apimtis ~ 1,5 lapo.

Kandidato motyvacinis laiškas (kartu su nustatytos formos kandidato duomenų anketa ir deklaracija dėl nepriekaištingos reputacijos ir interesų konflikto atskleidimo) yra skelbiamas viešai visai Universiteto bendruomenei, todėl pagrindinis jo adresatas – ne rinkimų komisija, bet rinkėjai, t. y. visi Universiteto fakultetuose, institutuose ir mokslo centruose dirbantys mokslininkai ir dėstytojai. Daugeliui iš jų **kandidato motyvacinis laiškas** bus **svarbiausias informacijos apie kandidatą šaltinis**.

žinios“, kuris vėliau pasipildė žurnalais, knygų leidyba, internetiniu portalu, taip pat patirties ir žinių sklaidos konferencijomis bei mokymais.

Po studijų ryšiais su VU nenutrūko, siejo ir sieja keletas dalykų: kasmetinės žurnalistikos ir viešųjų ryšių specialybių studentų praktikos „Verslo žinių“ bendrovėje, darbas fakulteto priėmimo, diplominių darbų komisijose, paskaitos ir seminarai žurnalistikos, viešųjų ryšių specialybės studentams, darbas VU neliečiamo fondo globėjų taryboje, pranešimai akademinei bendruomenei VU organizuojamuose renginiuose.

Raginimą kandidatuoti į VU Tarybos narius laikau garbe, mano darbo šalies labui ir asmeninių pasiekimų įvertinimu. Jaučiu turintis žinių, patirties ir gebėjimų, kurie galėtų padėti įgyvendinti VU siekius sparčiai besikeičiančioje Lietuvoje. Norėčiau prisidėti ugdant šios aukštosios mokyklos akademinės bendruomenės kūrybinius ir mokslinius gebėjimus kaupti, analizuoti ir dalintis patirtimi bei žiniomis, kurias būtų galima efektyviai taikyti greitai besikeičiančiame pasaulyje, tarnautų žmonijos labui, stiprintų žmonių pasitikėjimą savo jėgomis, jų konkurencingumą.

Esu giliai įsitikinęs, kad tik stiprus vertybinis pamatas, demokratiška aplinka, suvokta atsakomybė visuomenei ir savo šaliai gali būti tinkama terpė laisvai ir kūrybiškai minčiai, be kurios neįsivaizduojamas platus akiratis, atradimų džiaugsmas ir pažanga. Kartu tai yra ir pagrindas sąmoningai pokyčių lyderystei.

Iš gyvenimo patirties žinau, kad tik laisvas ir atsakingas žmogus gali mąstyti ir veikti nestandartiškai ir efektyviai, o smulkmeniški ribojimai, kontrolė ar ideologinė prievarta veda prie šabloninio mąstymo, savicenzūros, asmenybės sunaikinimo. Tokia aplinka absoliučiai turėtų būti nepriimtina dinamiškai ir į ateities iššūkius orientuotai aukštajai mokyklai, todėl principingai palaikyčiau ir puoselėčiau pamatinį VU autonomijos principą ir akademinės bendruomeninės savivaldą.

Manau, kad tokią turtingą ir ilgalaikę istoriją turinčiam VU labai reiktų siekti ambicingesnių tikslų: jis nusipelno būti labiau matomas tiek Lietuvoje, tiek ir užsienyje. Vyksta daug diskusijų įvairiais lygiais, tikslieji ar humanitariniai mokslai turėtų dominuoti studijų programose. Susidaro įspūdis, kad toks diskursas neretai sąlygojamas konjunktyūros, kuriai susiformuoti padeda ir žiniasklaidoje atsikartojančios rinkodaros požiūriu gerai suręstos tos pačios sėkmės istorijos, ir verslo formuojami lūkesčiai. Manychiau, kad blaškymasis tarp šių dviejų kraštutinių, užuot siekiant balanso, siaurina universitetinio išsilavinimo sampratą. Būtent gebėjime jungti žinias iš skirtingų mokslo krypčių laikau dideliu pranašumu pragmatiškame šiuolaikiniame pasaulyje, kur nauji atradimai dažniau gimsta skirtingų disciplinų sandūroje nei siauroje specializacijoje. Šiandien pastebimas humanitarikos, kultūros ir meno sričių nuvertinimas, manychiau, yra ne tik nepelnytas, bet ir pavojingas. Humanitariniai mokslai, dėl jų gelmėse slypinčio subjektyvumo, iš

esmės skiriasi nuo fizinių mokslų, bet kartu sukuria jiems tinkamą terpę vystytis. Tik pagalvokime, kuo pavirstę tokie pasauliniai išradimai, kaip internetas, pasaulinė Google paieškos sistema ar socialinis tinklas Facebook, jei jie atsidurtų taip vadinamų minkštųjų kompetencijų neturinčių žmonių rankose? Ir ar apskritai jie būtų galėję užgimti? Kultūros reikšmių, istorijos pjūvių suvokimas, gebėjimas kritiškai vertinti faktus, analizuoti ir sisteminti sudaro būtinas prielaidas inovatyviai techninei kūrybai. Tad, jei būčiau išrinktas Tarybos nariu, užuot siaurinus humanitarinių mokslų lauką tikslųjų naudai, siekčiau universiteto struktūroje ir akademiniėje bendruomenėje didesnės šių dviejų mokslų kryptių pusiausvyros, be kurios neįsivaizduoju studijų programų kokybės ir gebėjimo tenkinti nuolat kintančių visuomenės poreikių. Tikiu, kad būtent tokios aukštosios mokyklos reikia šiandienos ir rytdienos Lietuvai, siekiančiai turėti stiprią atvirą ekonomiką ir sukurti gerovę visiems savo piliečiams.

